

DEIXAR ANAR

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

«Us convé que me'n vagi».

Aquesta frase de Jesús en l'evangeli de Joan és la que va motivar la meua reflexió per aquest diumenge de l'Ascensió.

La pràctica de la pregària silenciosa, del zen, del mindfulness... es recolzen totes elles en diferents suports. Un d'ells és la respiració. Un mecanisme senzill de dos moviments: expiració i inspiració. Deixar anar l'aire i prendre'n de nou. Mecanisme senzill, sí, però expressió màxima de la vida. La vida, viure la vida; però com?

L'evangeli és anomenat Bona Nova perquè per aquelles persones que el volem viure és engendrador de Vida. Anar resseguint els evangelis des d'aquesta perspectiva de la respiració és una aventura sorprenent.

Ja en les primeres pàgines dels evangelis se'ns convida a **deixar anar**. «Immediatament deixaren les xarxes i el seguiren...»; «ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca i se n'anaren amb ell...»; «qui no deixa pare i mare, fills i camps no es digne de venir amb mi»; «si vols ser perfecte, vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me».

Deixar anar

Jesús en les seves accions sanadores també crea situacions que obliguen a **deixar**. A la sogra de Pere, la febre va **deixar**-la i es posà a servir-los. En la curació d'una dona que patia d'hemorràgies, en tocar la roba de Jesús immediatament va **deixar** de perdre sang i sentí dintre d'ella que estava guarida del mal que la turmentava. Llavors anà a trobar-lo molta gent que portava coixos, cecs, esguerrats, muts i molts altres malalts. Els van **deixar** als seus peus, i ell els va curar. Estem davant d'una escola, d'una manera de fer i de ser.

També Jesús hagué de fer el seu aprenentatge de **deixar anar**. **Deixar** la creença de ser enviat per Déu només al poble d'Israel, i així poder dir a la sirofenícia: «ja que has respost així, vés, que el dimoni ja ha sortit de la teua filla». Deixar les prescripcions de la Llei que eren contràries al Déu-Abbà i dir: «El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte. Per això el Fill de l'home és senyor fins i tot del dissabte». I, finalment abandonat dels seus, amb les dones als peus i als bandolers al seu costat **va expirar**. «He sortit del Pare i he vingut al món; ara **deixo** el món i me'n torno al Pare».

I quan tot semblava acabat, el qui s'havia **deixat anar** totalment i plenament, viu.

Com a Maria Magdalena, si el volem retenir se'ns diu: «**Deixa'm anar**, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: "Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu"».

I a nosaltres avui Jesús ens diu també: «us dic la veritat: us convé que me'n vagi, perquè, si no me'n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres [...]. Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera».